

Kovo 27diena, ankstus pirmadienio rytas, Keiptaunas

Šiandien bus mano pirmoji praktikos diena. Labai laikiu ir nekantrauju, kaip čia man bus su ta angli kalba ir vaikais.

Bet apie vakar dieną - sekmadienį. Tai buvo labai graži saulėta ir įspūdinga diena. Katrin mane nuvežė pažiūrėti pingvinų.

Kaip jau rašiau, gamta čia neitikėtina arti žmogaus, pingvinai tiesiog susirado jiems tinkamą vietą, didžiuliais rieduliais ir baltu smėliu padengtą Indijos vandenyno pakrantę ir gyvena ten vargo nematydami, visiškai laisvai. Žmonės atrodo jų visai ne tai, kad nebaido, atrodo, kad pingvinams jų lyg ir nėra. Lietuvoje, jei nori pamatyti kokį paukštį ar gyvūną, turi būti labai atsargus ir ramus, o čia negalėjau atsistebėti jų abejingumu fotoaparatais blyksinčiai turistų grūdalynei. Va čia tai autonomija.....

Vėliau keliavom į seną žvejų uostą ir žuvų turgų. Užkandę kaip bičių avilyje užiančioje užkandinėje, "fishandchips", patraukėme uosto molu. Ten manęs laukė dar viena staigmena – ruoniai, kurie tiesiog plaukiojo ir vis šokinėdami iš vandens ėdė žuvų prekeivių jiems numestus žuvies likučius. Vėl gamta tarytum ranka pasiekama, laisvi gyvūnai- tai taip gražu.

Dabar apie žmones. Kol dar nemačiau vaikų, stebėjau čia gyvenančius žmones. Čia egzistuoja lyg du pasauliai - baltaodžių ir juodaodžių. Jums turbūt žinoma Nelsono Mandelos asmenybė, kaip kovotojo už lygias juodaodžių ir baltaodžių teises. Jos įstatymiškai jau ir yra. Tačiau atrodo lygybė dar labai negreitai čia taps realybe. Baltaodžių kvartalas tai gan vienodi, nedideli sklypai su vieno, daugiausiai dviejų aukštų namais. Gatvėse sunku orientuotis, nes visi namai aptverti aukštomis tvoromis su elektros įtampos ar spygliuotos vielos apsauga. Viduje žinoma jaukūs europietiški namai ir gražūs sodeliai. Beveik nėra viešojo transporto, mums žinomais „mikriukais“ važinėja tik juodaodžiai. Taigi, visi gyvena savo mažame aptvertame pasaulėlyje. Saugu, graži gamta, puikus klimatas ir pan.

Kitas miesto veidas, kuri mačiau pro automobilio langą, tai lūšnos iš skardos, juodaodis sankryžoje maldaujantis darbo, kiek įkaušę stovėjimo aikštelių prižiūrėtojai, taip pat išimtinai tik juodaodžiai. Užklausiau kolegijų apie kovos už juodaodžių teises laikus. Atsakymo teko palaukti, supratau, kad užgavau skaudžią vietą: „taip, tai buvo baisūs laikai, aš būdama vaikas beveik nematydavau juodaodžių (Afrikoje!), na gal tik kaip namų prižiūrėtojus ar sodininkus. Klausiu: „ar tos aukštos tvoros su spygliuotom vielom labiau tradicija, ar jos tikrai reikalingos“? Atsakymas: „tai būtinas saugumas“. Kitaip tariant, viena pasivaikščioti po miestą negaliu.

Žinoma, yra juodaodžių, kurie pakilo socialinio statuso laiptais, tačiau jų vienetai. Dažnai jie gyvena dvigubą gyvenimą - dieną darbe su maloniai jų atžvilgiu nusiteikusiai europiečiais, o vakare (dažnai į darbą reikia važiuoti traukiniu į priemiestį), namie pagal senas kaip žemė paklusnumo vyrui ir vyresniesiems tradicijas.

Kitas vaizdelis: sekmadienis, mažo uosto krantinė. Pasipuošę baltais marškiniais juodaodžiai vyrai sau dainuoja ir šoka. Tiesiog dainuoja ir šoka, ir tikrai ne turistams, nes nėra kur mesti pinigų. Tikra kontrastų šalis!

IšBusinessTech tinklalapio”

“The latest report from the Mexican Council for Public Security and Criminal Justice shows that Cape Town has retained its position as South Africa’s most violent city – and is among the top 10 most violent cities in the world.

The report lists the 50 most violent cities in the world by the number of murders per 100,000 people.

The rankings only consider cities with populations exceeding 300,000, where murder statistics are made available.”

Rasa Ragauskaitė Driukienė, Lietuvos atstovė IASWECE valdyboje.